Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Hauch, Carsten
Titel:	Udrag fra Valdemar Atterdag
Citation:	Hauch, Carsten: ”Poetiske Arbejder. - 1929”, i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718939729232/facsimile.pdf (tilgået 27. april 2024)
Anvendt udgave:	Poetiske Arbejder. - 1929

Bed til Syndens Overvinder,
Som i Dag steg op af Graven,
At en Kobbermuur han bygger
Mellem Dig og Verdens Lyst.«

Saadan talte streng alvorlig
Munken til den blege Jomfru,
Der for ham i Støvet knæled,
Mens hun skjælved ved hans Røst.

LUFTBILLEDET.

Tankefuld den favre Jomfru
Satte sig ved hviden Strand,
Hvor de gyldne Solens Straaler
Speiled sig med Glands og Bæven
I det klare, sølvblaa Vand.

Var det kun et selsomt Luftsyn,
Gjøgleri af Skyens Aander,
Var det Sandhed eller Drømme?
Men hun syntes, at hun saae
Dybt i Syd det fjerne Rygen
Med dets Kirker og dets Taarne,
Med Arconas Mure graae,
Hvilende paa gyldne Skyer
I det klare Himmelblaa.

— Og hun hørte fjerne Toner,
Lig et Qvad fra Hjemmets Strande,
Medens Bølgen sagte hvisked
Ved den blege Jomfrus Fod:

»Vend tilbage, vend tilbage
Over Sø og salten Vove
Til den Ø, hvorpaa Du fødtes,
Hvor Din Barndoms Vugge stod!«

Saadan hvisked Bølgens Stemme,
Saadan Luftens Aander sang,
Og det var, som om hun hørte
Hjemmets fjerne Klokkeklang.

Halvforglemte gamle Minder
Kom da trækkende som Svaner,
Der mod Nord i Vaaren drage,
Og med store Vinger svinge
Sig igjennem Luftens Flod.

Legesøstre fra sin Barndom
Med de Blik, som Lysets Engle
Skjenke kun til Uskylds Alder,
Venner, som hun længst forlod,
Saae hun i de gyldne Skyer,
Der, liig Paradisets Roser,
Mellem Jord og Himmel svæved,
Medens atter Sangen bæved,
Medens atter Bølgen hvisked
Ved den blege Jomfrus Fod:

»Vend tilbage, vend tilbage
Over Sø og salten Vove
Til den Ø, hvorpaa Du fødtes,
Hvor Din Barndoms Vugge stod!«

TOVELIL TALER MED SIN BRODER.

Længe hviled i det Fjerne
Dybt i Syd det sære Billed,
Lig en gylden Barndomsdrøm,
Dog tilsidst det svandt og blegned,
Som en flygtig Sky, der svinder
Hen i Luftens klare Strøm.

Tovelil, den favre Jomfru,
Sad endnu ved Strandens Vover,
Bleg i Kind, med Haand paa Bryst.
»Ja,« hun sukked, »jeg maa flygte
Som en Trækfugl bort i Høst,
Til det Land, hvorfra jeg stammer,
Hvor min første Drøm jeg drømte,
Hvor de gamle Minder slumre
Ved Arconas Klippekyst.«

— Da hun saae sin kloge Broder,
Der til hendes Tale lytted,
»Hvad!« han raabte, »det er Vanvid,
Vil Du flye fra Danmarks Strand,
Hvor Dig Glands og Hæder vente,
Hvor en høitbegavet Konge
Lægger for Din Fod sin Rigdom,
Ja, sit Scepter og sit Land.«

»Ak,« hun svared, »jeg har skuet
Høit i Sky det fjerne Rygen
Med Arconas Mure graae,
Med de steile hvide Klipper,
Dunkle Skove, høie Taarne,